

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **R. D.**, narozen X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, č. j. MV-56781-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2019, č. j. MV-56781-4/SO-2019, se ruší a věc se jí vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši 12 228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 15. 3. 2019, č. j. OAM-68178-90/DP-2012, zamítlo podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) v návaznosti na § 9 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (viz čl. II bod 1 zákona č. 101/2014 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobcovu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, kterou žalobce podal dne 31. 10. 2012, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí ministerstva. Žalovaná nejprve zrekapitulovala dosavadní průběh správního řízení a připomněla, že ministerstvo již dvakrát z různých důvodů zamítlo žalobcovu žádost, jeho rozhodnutí však žalovaná zrušila. Uvedla, že v dalším řízení byla ministerstvu poskytnuta utajovaná informace (vedená mimo správní spis pod sp. zn. V-230/2018-OAM; dále jen „utajovaná informace“), s níž není možné žalobce seznámit, neboť by došlo ke zmaření účelu jejího utajení. Žalovaná do utajované informace nahlédla a dospěla k závěru, že skutečnosti v ní uvedené lze podřadit pod pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Obsah utajované informace poskytnutý Policií České republiky, resp. Národní centrálou proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „NCOZ“), považuje za dostatečně konkrétní, obsahující údaje o konkrétních osobách, časové a místní údaje a rovněž údaje o způsobu činnosti, která by měla být v rozporu se zájmy České republiky. Utajovaná informace popisuje osobní chování žalobce, které není jednorázové či náhodné, ale projevuje se kontinuálně. Žalobcovo jednání popsané v utajované informaci samo o sobě není trestným činem ani porušením právních předpisů, navzdory tomu představuje závažné ohrožení zájmu společnosti na potírání kriminality. Žalovaná neshledala v rozhodnutí ministerstva rozpor se základními zásadami správního řízení. Domníval-li se žalobce, že v řízení nastaly průtahy, měl postupovat podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“). Ministerstvo vysvětlilo, proč neprovedlo žalobcem navrhované důkazy (výslech žalobce a jeho manželky, obstarání trestních spisů).
3. Žalovaná neshledala ani porušení § 17 odst. 3 správního řádu, neboť byly splněny podmínky pro vedení utajované informace mimo spis. Poukázala přitom na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým bylo mimo jiné novelizováno i posledně citované ustanovení. Ministerstvo postupovalo v souladu se zákonem, pokud dne 24. 1. 2019 vyhotovilo záznam č. j. OAM-68178-85/DP-2012 o tom, že součástí spisového materiálu jsou utajované informace. Ministerstvo nepochybovalo, pokud při rozhodování o žádosti vycházelo toliko z podkladů obsažených v utajované informaci. Je-li zjištěna skutečnost znemožňující vyhovět žádosti, další dokazování se neprovádí. K dalším odvolacím námitkám žalovaná poukázala na judikaturu týkající se výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, resp. „veřejný pořádek“. Žalobcovo jednání popsané v utajované informaci je možné pod tento neurčitý pojem podřadit. Ministerstvo s odkazem na relevantní judikaturu hodnotilo, zda konkrétní skutkové okolnosti lze pod tento pojem subsumovat, a dospělo k závěru, že ano, s čímž se žalovaná ztotožnila. Rozhodnutí ministerstva v tomto ohledu není nepřezkoumatelné.
4. K námitce nedostatečného posouzení dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že povinnost zohlednit přiměřenost rozhodnutí podle §

174a zákona
o pobytu cizinců má správní orgán, pokud mu to některé zákonné ustanovení ukládá. K námitce nerespektování závazného právního názoru žalovaná konstatovala, že předchozí rozhodnutí ministerstva zrušila z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu (nebylo dostatečně prokázáno, že žalobce nevykonával funkci jednatele). Předmětem nového posouzení však nebyla otázka plnění účelu povoleného pobytu, neboť důvodem pro zamítnutí posuzované žádosti byla jiná skutečnost.

5. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

6. Žalobce namítá, že založení odděleného spisu obsahujícího utajovanou informaci proběhlo v rozporu se zákonem. Úřední záznam, kterým byl založen oddělený spis, neobsahuje ani náznakem odůvodnění podle jakého konkrétního ustanovení, či alespoň zákona, jsou informace vedené v odděleném spise chráněném zákonem a z jakého důvodu jaký zákon znemožňuje žalobci se s tímto spisem seznámit. Paušální odkaz na § 36 odst. 3 a § 17 odst. 3 správního řádu nemůže stačit. Ve spisu zcela chybí jakýkoli důkaz o tom, že by NCOZ správní orgán kontaktovala a poskytla mu nějaké informace. Vhodným důkazem by byla alespoň doručka o přijatém podání. Situace, kdy správní orgán žalobci sdělí, že v jeho řízení bude používat informace, s jejichž obsahem jej neseznámí a neumožní mu se k nim nijak vyjádřit, aniž by bylo prokázáno, že tyto informace skutečně existují, je v demokratickém právním státu nepřijatelná.
7. Žalobce je přesvědčen, že správní orgány neměly vycházet z jediného podkladu, ale měly v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny informace důležité pro ochranu veřejného zájmu a všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Bylo na místě nahlédnutí do rejstříku trestů a přestupků, vyžádání zprávy o pověsti od místních orgánů a zejména provedení výsledku žalobce. Správní orgány postupovaly v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce sdělil, že mu v roce 2011 byly odcizeny doklady a že někdo vystupoval pod jeho zcizenou identitou. Navrhoval, aby správní orgán ověřil, zda mezi odcizením identity a utajovanou informací není souvislost. Správní orgány však tyto důkazy bez jakéhokoli vysvětlení odmítly provést.
8. Správní orgány podle žalobce také mylně a nezákonně interpretovaly neurčitý pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Správní orgán má povinnost shrnout skutkový stav a subsumovat jej pod skutkovou podstatu výhrady veřejného pořádku, zde navíc kvalifikovanou na závažné narušení veřejného pořádku. K tomu však v napadeném rozhodnutí vůbec nedošlo.
9. Žalobce považuje za naprosto nedostačující též úvahy ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Zákon o pobytu cizinců v § 174a stanoví minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Žalobce závěrem uvádí, že považuje postup správních orgánů za účelový a šikanózní. Žalobce podal žádost již v roce 2012, přičemž v průběhu celého řízení bylo zřejmé, že ministerstvo hledá způsoby, jak řízení protahovat a žádosti nevyhovět. V momentě, kdy žalobce splnil veškeré podmínky pro kladné vyřízení žádosti, správní orgány náhle argumentují údajnou skutečností, jejíž existenci ani závažnost nemá žalobce možnost potvrdit ani vyvrátit.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní body se v podstatě shodují s odvolacími námitkami. Zdůraznila, že správní orgány nebyly povinny zabývat se dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Písemnosti obsahující utajované informace odůvodňují zamítnutí žádosti, neboť skutečnosti v nich uvedené jsou podřaditelné pod pojem „závažného narušení veřejného pořádku“. Jejich obsah je dostatečně konkrétní. Jednání v nich popsane je osobním jednáním žalobce, které se projevuje po delší dobu, nejedná se o náhodné jednání a je dostatečně závažné.
11. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
13. Dne 31. 10. 2012 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.
14. Součástí správního spisu je výpis z evidence cizinců, z něž plyne, že žalobce před podáním žádosti pobýval v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě) platného od 30. 3. 2011 do 29. 3. 2011. Dne 12. 10. 2016 a 12. 10. 2018 ministerstvo provedlo výslech žalobce. Při nich žalobce mimo jiné vypověděl, že má v České republice rodinu – manželku a syna, který se zde narodil a na Ukrajině nikdy nebyl. Syn zde má veškeré studijní a soukromé zázemí. Oba zde mají trvalý pobyt. V České republice žije více než 20 let, koupil si zde byt. Manželčiny rodiče žijí v České republice. V roce 2012 mu někdo ukradl doklady (vykradli mu auto). Někdo šel s těmito doklady na ministerstvo a tam požádal o povolení k pobytu za účelem podnikání. Stejně tak byl na základě ukradených dokladů zapsán jako jednatel společnosti B.O.M.K.D. s.r.o. (nyní B.O.M.K.D. s.r.o. v likvidaci), kterou ale vůbec nezná a nikdy v ní jako jednatel nefiguroval. Žalobce podal trestní oznámení na neznámého pachatele.
15. Součástí správního spisu je též záznam do spisu ze dne 24. 1. 2019, č. j. OAM-68178-85/DP-2012. V něm je uvedeno, že prostřednictvím tohoto záznamu se žalobci v souladu s § 36 odst. 3 větou druhou správního řádu dává na vědomí, že v jeho případě jsou podkladem pro vydání rozhodnutí také písemnosti a záznamy, které jsou podle § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis, pod sp. zn. V-230/2018-OAM (výše označeno jako „utajovaná informace“). S ohledem na povahu utajované informace není možné, aby se s ní žalobce seznámil v jakékoliv podobě, neboť by tím došlo ke zmaření účelu jejího utajení. S ohledem na to, že konkrétní obsah utajované informace nelze sdělit, ministerstvo tímto způsobem informoval žalobce alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z tohoto podkladu vyplývají. Zjištěné žalobcovo jednání představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem.
16. Dne 24. 1. 2019 ministerstvo vyzvalo žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí.
17. Dne 1. 3. 2019 bylo ministerstvu doručeno vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce v něm uvedl, že postup, kterým byl založen oddělený spis, je v rozporu se zákonem. Ministerstvo neodkázalo na ustanovení, podle kterého došlo k vedení odděleného spisu. Ve spise navíc chybí důkaz o tom, že by NCOZ ministerstvo kontaktovala a poskytla mu nějaké informace. Žalobce poukázal na skutečnost, že mu v roce 2011 byly odcizeny doklady, což v té době řádně nahlásil. Od té doby zaznamenal několik případů zneužití své identity (jeho doklady např. byly zneužity k nabytí obchodního podílu či k jednání na ministerstvu). Žalobce je přesvědčen, že mezi krádeží a zneužitím jeho dokladů a utajovanou informací je souvislost. Navrhl proto, aby ho ministerstvo vyslechlo a alespoň rámcově seznámilo s podstatou podezření, případně mu dalo možnost podezření vyvrátit jiným způsobem. Současně navrhl výslech své manželky. K vyjádření žalobce připojil doplnění trestního oznámení, upozornění na doplnění trestního oznámení, stížnost na průtahy týkající se trestního oznámení, usnesení o odložení trestní věci podezření ze spáchání krádeže a přečinu poškození cizích práv). Navrhl současně provedení důkazu spisy Policie ČR, obvodního oddělení Kadaň, v nichž

bylo řešeno zneužití jeho identity za účelem převodu obchodního podílu, změny adresy na ministerstvu a nezákonná změna podpisových vzorů v bance.

18. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 15. 3. 2019 žalobcovu žádost zamítlo, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pro účely tohoto řízení (a současně řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a k trvalému pobytu) NCOZ ministerstvu poskytla utajovanou informaci (doručenou dne 11. 12. 2018). Z utajované informace ministerstvo zjistilo, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. S ohledem na skutečnost, že se jedná o informaci podléhající utajení (stupeň „VYHRAZENÉ“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“), nelze tuto informaci zpřístupnit jiným než zákonem předpokládaným způsobem. Ministerstvo následně poukázalo na § 17 odst. 3 a § 36 odst. 3 správního řádu. Ve své zprávě NCOZ vyloučila seznámení žalobce s poskytnutými informacemi. Dle jejího sdělení je možné žalobci sdělit, že „představuje bezpečnostní riziko pro Českou republiku“. Ministerstvo konstatovalo, že pojem „veřejný pořádek“ není v zákoně o pobytu cizinců definován. Vycházelo proto z vymezení tohoto pojmu v judikatuře správních soudů. Pojem veřejný pořádek v obecné rovině obsahuje základní normy, které se považují za nevyhnutelné pro fungování demokratického právního státu a společnosti. Vedle norem právních se jedná též o normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Podle ministerstva je při aplikaci dané právní úpravy rozhodující, zda ze z dosavadního počínání cizince dovozovat existenci důvodného nebezpečí, že by v budoucnu mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Závažnost narušení veřejného pořádku je třeba zkoumat ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu. Z utajované informace je patrné, že vychází z osobní činnosti, jednání a chování žalobce a zároveň se vztahuje k delšímu časovému období. Žalobce se tímto způsobem projevuje kontinuálně po delší dobu. Zcela určitě se tak nejedná o jednorázové, náhodné jednání, u kterého by se dalo předpokládat, že se v budoucnu nebude opakovat. Ministerstvo poukázalo na judikaturu, podle které skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona. Konstatovalo, že v posuzovaném případě veřejný zájem jednoznačně převažuje nad zájmem jednotlivce, neboť je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují a ctí její zákony a jejichž pobyt není v rozporu se zájmy České republiky. Veřejný zájem je dostatečně vyjádřen již skutečností, že skutkové okolnosti, které vedly k zamítnutí žádosti, jsou vedeny v režimu „VYHRAZENÉ“. Záznam ze dne 24. 1. 2019 odkazuje na § 17 odst. 3 správního řádu, není proto pravda, že by v něm chybělo ustanovení, podle kterého bylo žalobci znemožněno seznámit se s odděleným spisem. Ministerstvo NCOZ nekontaktovalo. Skutečnost, že žalobce představuje bezpečnostní riziko, je mu známa z jeho úřední činnosti, neboť mu byla poskytnuta utajovaná informace. Podle ministerstva není pochyb o tom, že by žalobce dokázal k mnoha skutečnostem obsaženým v odděleném spisu vyjádřit. Jedná se nicméně o utajované skutečnosti, které logicky nemohou být žalobci zpřístupněny, neboť by tím byl zmařen účel jejich utajení. Výslech žalobce, jeho manželky a vyžádání spisů Policie ČR by bylo nadbytečné, neboť by to nijak neovlivnilo výsledek řízení o žalobcově žádosti.
19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 3. 2019 blanketní odvolání, které dne 5. 4.

2019 na výzvu ministerstva doplnil.

20. Žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tou oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
22. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
23. Soud rozhodl o žalobě bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Posouzení žaloby

24. Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j)).
25. Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.
26. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
27. Žalobce uvedl, že si není vědom, že by jeho jednání mohlo představovat závažné narušení veřejného pořádku, a po soudu žádá revizi utajované informace. Domnívá se, že mohlo dojít k záměně informací s jinou osobou (z důvodu odcizení jeho identity), což měly správní orgány prověřit. Pakliže správní orgán disponuje negativními informacemi o osobě žalobce, bylo jeho povinností jej vyslechnout, případně si obstarat další podklady. Současně správním orgánům vytýká další procesní pochybení.
28. Specifický způsob nakládání s utajovanými informacemi, plynoucími ze zjištění zpravodajských služeb či dalších orgánů státu, je odrazem vážení relevantních ústavně chráněných hodnot, především zájmu na ochraně bezpečnosti státu a jeho demokratického zřízení na straně jedné a práva na spravedlivý proces účastníka správního řízení na straně druhé. V řízeních s utajovanou informací je proto nutné najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož „bezpečnostní způsobilost“ je zkoumána (čl. 36 Listiny), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu (viz rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57). Judikatura nejen Nejvyššího správního soudu, ale též Ústavního soudu (například náleze ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, náleze ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04), ESLP (rozsudek velkého senátu ze dne 19. 9. 2017 ve věci Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11) a Soudního dvora EU (rozsudek

velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci *ZZ proti Secretary of State for the Home Department*) dovodila, že procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou tyto informace legitimně zpřístupněny, musejí být určitým způsobem vyvážena tak, aby tato omezení byla ve výsledku přiměřená sledovaným účelům, tj. ochraně bezpečnosti státu a dalších ústavně aprobovaných zájmů. Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, dále viz rozsudky NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 Azs 439/2017-57, a ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28).

29. V návaznosti na právě uvedené soud uvádí, že při rozhodování o žalobě měl k dispozici utajovanou informaci evidovanou Ministerstvem vnitra pod sp. zn. V-230/2018-OAM. S jejím obsahem se soud podrobně seznámil.
30. Soud se tedy v první řadě k žalobnímu bodu žalobce zabýval tím, zda nedošlo k omylu v osobě, k níž se utajovaná informace vztahuje, a dospěl k závěru, že k takovému omylu nedošlo. Informace se týká žalobce a jeho aktivit, o čemž s ohledem na konkrétnost informace a specifikaci žalobce není pochyb. Obsah utajované informace vylučuje žalobcovu domněnku, že existuje souvislost mezi „odcizením jeho identity“ a jednáním popsáním v utajované informaci. Nejde totiž o jednání, u něž by byla potřeba ověřovat totožnost dle dokladu, resp. při němž by bylo rozhodující, zda a či doklady byly předloženy. Jde tedy o jednání typově odlišné od situací, v nichž byla údajně zneužita žalobcova „odcizená identita“ (nevědomý zápis žalobce jako statutárního orgánu společnosti, nevědomý převod obchodního podílu či nevědomé jednání před ministerstvem apod.).
31. Soud v této souvislosti také konstatuje, že správní orgány nepochybily, pokud odmítly pro nadbytečnost provést důkaz policejními spisy týkajícími se odcizení osobních dokladů žalobce (stejně jako výsledky jeho manželky), neboť by na výsledek řízení nemohly mít žádný vliv. Není přitom důvodná námitka, podle které správní orgán tento důkaz odmítl provést „bez jakéhokoli vysvětlení“. Ministerstvo totiž na str. 6 prvostupňového rozhodnutí (stejně jako žalovaná na str. 10 napadeného rozhodnutí) sice stručně, ale jasně uvedlo, že vyžádání spisů policie by bylo nadbytečné, neboť by to nikterak s ohledem na utajovanou informaci neovlivnilo výsledek řízení. Soud shodně s žalovanou v této souvislosti poukazuje na § 51 odst. 3 správního řádu, podle kterého je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Disponovaly-li správní orgány utajovanou informací, jejíž obsah znemožňoval vyhovění žalobcově žádosti, bylo by skutečně nadbytečné provádět další dokazování za účelem objasňování skutkového stavu. Další dokazování pak správní orgány nemohly vést ani za účelem ověření správnosti utajované informace, neboť k takovému postupu nemají ani pravomoc ani dostatek procesních nástrojů. Jejich úkolem bylo pouze ověřit použitelnost dané informace v řízení (informační hodnotu) na základě shora popsaných kritérií vymezených judikaturou, čemuž dostály.
32. I soud se proto dále zabýval tím, zda informace odpovídá požadavkům vyplývajícím

z judikatury NSS (viz výše citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 259/2019-28 nebo rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2020, č. j. 3 Azs 298/2019-36). Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí tyto skutečnosti verifikovat a aprobovat jejich věrohodnost a relevanci. Právě z tohoto důvodu je třeba trvat na tom, aby skutečnosti obsažené v utajované informaci použité ve správním řízení byly věrohodné a pro soud v maximální možné míře ověřitelné (verifikovatelné). Rovněž ve vztahu k řízení ve věcech pobytu cizinců platí závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101: *„Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. Je zřejmé, že skutkový základ úvahy mohou tvořit v podstatě jakékoli informace, které má příslušný orgán k dispozici, ať již je získal z jakýchkoli zdrojů a jakýmikoli prostředky. Podstatná je jen informační hodnota takových zjištění. Tu je nutno hodnotit ze všech pro věc relevantních hledisek, zejména je nutno hodnotit věrohodnost (a tedy pravdivostní hodnotu) dané informace a také uvážit, zda je správně vykládána a zda ve skutečnosti nemá jiný význam, než jaký se na první pohled jeví. Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu.“*

33. Judikatura (např. rozsudky NSS č. j. 3 Azs 298/2019-36 a č. j. 2 Azs 259/2019-28) dále ve vztahu k požadavkům na ověřitelnost utajovaných informací rozlišuje situace, kdy je důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku či bezpečnostního ohrožení dovozováno z jedné konkrétní skutečnosti či události zachycené v důkazu z trestního řízení nebo z nějakého relativně izolovaného (jednorázového, úzce zaměřeného, specifického, krátkou dobu trvajícího apod.) chování, od situací, kdy jde o poznatky založené na dlouhodobějším monitorování činnosti dané osoby. V prvním případě je odůvodněný požadavek, aby utajovaná informace byla přímo doprovázena důkazem, z něhož vychází, neboť takto izolovanou skutečnost je třeba doložit obzvláště věrohodným a přesvědčivým způsobem. Pokud však utajovaná informace je souhrnem dlouhodobějších poznatků, nemusí být její součástí konkrétní důkazy, z nichž čerpá. Postačí, že informace obsažené v utajované části správního spisu mají povahu metainformací původce utajované informace o obsahu (reprodukcí obsahu) konkrétních důkazů.
34. Utajované informace, i když spočívají pouze v reprodukci obsahu konkrétních úkonů v trestním řízení či operativních nástrojů zpravodajských služeb, by měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má původce utajované informace uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a ne vyfabulované a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2020, č. j. 6 Azs 226/2020-30). Za takových okolností by si již soud mohl učinit úsudek, zda jsou informace natolik věrohodné, aby mohly zasáhnout do osudu žalobce v podobě zamítnutí jeho žádosti. Jakkoliv tedy není po příslušných orgánech požadován důkaz jistoty pravdivosti informací, musí být tyto informace podepřeny konkrétností, specifikací zdrojů a uvedením

dalších okolností podporujících věrohodnost informace, aby existoval dostatečný podklad pro závěr, že daná eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění (viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2016, č. j. 3 Azs 239/2015-35).

35. Po pečlivém prostudování utajované informace dospěl soud k závěru, že jsou v nich uvedeny konkrétní důvody, pro něž má původce těchto informací za to, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Utajovaná informace obsahuje nejen tvrzení původce informací, z nichž dovozuje svůj závěr o hrozbě narušení veřejného pořádku, ale také popis konkrétních skutečností, z nichž toto tvrzení vychází a jejich zdroj. Soud přihlédl k tomu, že utajovaná informace je souhrnem dlouhodobějších poznatků, v souladu se shora citovanou judikaturou proto není třeba trvat na tom, aby utajovanou informaci doprovázel důkaz, z něhož vychází. Informace o žalobcově činnosti a její (přínejmenším potenciální) škodlivosti pro veřejný pořádek vytvářejí věrohodný a přesvědčivý základ pro závěry správních orgánů, které žalobce posoudily jako bezpečnostní riziko pro veřejný pořádek. Jedná se o konkrétní výsledky operativně pátrací činnosti bezpečnostních složek, které popisují žalobcovy aktivity. Utajovaná informace popisuje z dlouhodobější perspektivy žalobcovo jednání ve vztahu ke konkrétním osobám a na konkrétních místech a opírá se o konkrétní a podložené zdroje.
36. Správní orgány proto nepochybily, pokud o utajovanou informaci opřely svůj závěr, že by žalobce při svém pobytu na území mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobci přitom nelze přisvědčit, že by správní orgány mylně a nezákonně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Správní orgány při výkladu a aplikaci tohoto pojmu vyšly z relevantní judikatury, kterou vztáhly na žalobcův případ. Správně přitom konstatovaly, že jednání hrozící závažným narušením veřejného pořádku nutně nemusí naplňovat znaky skutkové podstaty trestného činu (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112). Podstatné je, aby představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Naplněním těchto charakteristik žalobcova jednání, a tedy jeho podřaditelností pod pojem závažného narušení veřejného pořádku se správní orgány přezkoumatelně zabývaly (viz str. 4 rozhodnutí ministerstva a str. 6 napadeného rozhodnutí). Ani z žalobcem citované judikatury přitom nevyplývá, že by jednání podřaditelné pod neurčitý právní pojem závažného narušení veřejného pořádku muselo být (závažným) trestným činem. Žalobcem citovaný rozsudek ze dne 9. 10. 2009, č. j. 5 As 51/2009-68, není se shora uvedeným nijak v rozporu. Naopak, vyplývá z něj, že samotné odsouzení pro trestný čin není z hlediska naplnění pojmu závažné narušení veřejného pořádku rozhodující – podstatné je posoudit okolnosti daného jednání a osobní chování určité osoby. Existence trestního odsouzení (tedy kvalifikování daného jednání jako trestného činu) je tak z tohoto pohledu v zásadě irelevantní.
37. Žalobce dále namítl, že v případě, že správní orgány disponují negativními informacemi o jeho osobě, měly mu umožnit podat vysvětlení. K tomu soud uvádí, že krom toho, že výslech účastníka není určen k tomu, aby se tímto způsobem vyjadřoval k provedeným důkazům (k tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení, viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29), tento postup tím spíše není možný v případě utajovaných informací. V případě utajovaných informací má správní orgán povinnost postupovat podle § 36 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle něž pokud jsou podkladem rozhodnutí písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se

účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce se nemůže s utajovanou informací seznámit, neboť by došlo ke zmaření důvodu jejího utajení, protože dne 24. 1. 2019 učinil záznam do spisu, v němž v obecné rovině zpravil žalobce o obsahu utajované informace. Dále jej poučil, že má právo se vyjádřit k podkladům, čehož využil. Žalobní bod proto není důvodný. Lze doplnit, že v soudním řízení dochází k vyvážení postavení žalobce, neboť soud do určité míry přebírá úlohu jeho advokáta (viz výše).

38. Namítá-li žalobce, že ve spisu není žádný doklad o tom, že by NCOZ správní orgán kontaktovala a poskytla mu nějaké informace, je tato námitka vyvrácena právě výše zmíněným záznamem do spisu ze dne 24. 1. 2019. Ten prokazuje, že ministerstvo obdrželo utajovanou informaci, která je uchovávána odděleně mimo správní spis. Soud z odděleného spisu ověřil, že taková informace skutečně existuje, ministerstvu byla doručena dne 11. 12. 2018 a není pochyb ani o jejím odesílateli.
39. Důvodná není ani námitka, že oddělený spis byl založen v rozporu se zákonem. Ministerstvo v záznamu do spisu ze dne 24. 1. 2019 odkázalo na § 17 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se z důvodu ochrany utajovaných informací a z důvodu ochrany jiných informací, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti, v případech stanovených zákonem část písemností nebo záznamů uchovává odděleně mimo spis. Odděleně mimo spis se uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií České republiky nebo zpravodajskými službami. Na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se ustanovení tohoto nebo jiného zákona o nahlížení do spisu nepoužijí.
40. Výtku, podle které záznam do spisu ani náznakem neobsahuje, podle jakého ustanovení či zákona jsou informace v odděleném spise chráněné zákonem a není možno se s nimi seznámit, proto není s ohledem na shora uvedené důvodná, neboť ministerstvo poukázalo právě na § 17 odst. 3 správního řádu. Žalobci lze přisvědčit, že dané ustanovení stanoví dvě kumulativní podmínky pro uchovávání informací odděleně mimo spis – musí jít o informace požívající zvláštní ochrany (tedy jde o informace utajované či takové, na něž se vztahuje zákonem uložená nebo uznaná povinnost mlčenlivosti) a současně musí zákon stanovit, že se mají uchovávat odděleně. Z § 17 odst. 3 správního řádu dále vyplývá, že povinnost uchovávat informaci odděleně mimo správní spis může stanovit buď jiný zákon, či přímo správní řád. Ten stanoví povinnost uchovávat odděleně informace právě poskytnuté policií či zpravodajskými službami, tedy informace, které jsou předmětem sporu v nynější věci. Ustanovení § 17 odst. 3 správního řádu tak obsahuje právní důvod pro oddělené uchovávání utajované informace poskytnuté policií [tedy včetně NCOZ, která je podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, útvarem policie s celostátní působností]. Mířil-li žalobce svou námitkou k tomu, že záznam do spisu měl obsahovat též informaci o tom, podle kterého zákona je informace klasifikována jako utajená (takový smysl však z dané žalobní námítky nelze jednoznačně dovodit), konstatuje soud, že ze správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu při zakládání odděleného spisu takovou informaci účastníkům řízení poskytnout. Nadto ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí konstatovalo, že se jedná

o informaci podléhající utajení (stupeň „VYHRAZENÉ“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb. Žalobci se tak již v prvostupňovém řízení dostalo této informace, jejíž absenci žalovanému vytýká.

41. Žalobce dále obecně namítl, že úvahy správních orgánů ohledně přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života považuje za naprosto nedostačující. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, nemůže obstát omezená a nepodložená úvaha.
42. Byť je daná žalobní námitka formulována tak, že se nachází na samé hranici toho, co lze ještě považovat za řádně uplatněný žalobní bod (soud zejména postrádá vztažení zcela obecného žalobního tvrzení k žalobcově věci), lze z jejího obsahu dovodit, že žalobce nesouhlasí s posouzením otázky přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a v tomto ohledu považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
43. Ministerstvo se v rozhodnutí o zamítnutí žádosti otázky přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života nevěnovalo vůbec, žalovaná pak v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že povinnost zohlednit přiměřenost rozhodnutí má pouze tehdy, uloží-li to správnímu orgánu konkrétní ustanovení zákona.
44. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
45. K tomu soud uvádí, že § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, jako je tomu v případě § 56 odst. 2 téhož zákona. Shodná právní úprava se v zákoně o pobytu cizinců vyskytuje např. v případě zamítnutí žádosti o trvalý pobyt či zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 75 a § 77, kdy povinnost hodnotit otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí stanoví až odstavce 2 těchto ustanovení.
46. Z ustálené judikatury správních soudů však vyplývá, že i tehdy, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně posouzení přiměřenosti dopadů podle § 174a tohoto zákona neukládá, je třeba se touto otázkou, je-li nastolena, zabývat (ač ve většině případů k nepřiměřenému zásahu z povahy věci nedojde) a přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy, který stanoví, že *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence* (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. S tvrzenou nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se proto musejí správní orgány vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona, a nic na tom nemění ani § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (na který v napadeném rozhodnutí poukázala žalovaná), který byl do tohoto ustanovení nově doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a který stanoví, že *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví* (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Taktéž otázka charakteru bytového oprávnění, tedy zda se jedná o pobyt přechodný nebo pobyt trvalý, nemá žádný vliv na přímou

aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaných rozhodnutí (shodně body 31 a 32 rozsudku NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, nebo bod 31 rozsudku NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39). Na shora uvedeném nic nemění ani závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, na který poukázala žalovaná, neboť z něj vyplývá jen to, že přiměřenost se *typicky* posoudí u rozhodnutí, u nichž to zákon výslovně stanoví. Neznaменá to však, že se přiměřenost posuzuje *vylučně* u těchto rozhodnutí, a nikoli u rozhodnutí jiných (byť zde z povahy věci k nepřiměřenému zásahu zpravidla nedojde).

47. V rozsudku ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 241/2020-29, Nejvyšší správní soud zároveň konstatoval (bod 22), že i v případě, kdy dochází k zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a zákonodárce nutnost zkoumat přiměřenost důsledků rozhodnutí výslovně nestanoví, vyplývá tato povinnost přímo z čl. 8 Úmluvy. To ovšem jen za předpokladu, že by žadatel tuto otázku vznesl a nepřiměřenost v řízení namítl (viz rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Článek 8 Úmluvy totiž negarantuje cizincům právo vstupovat a pobývat na území státu a nedává jim ani právo, aby získali konkrétní typ pobytového oprávnění. Představuje pouze určitou garanci a korektiv toho, že při rozhodování o pobytovém oprávnění či dokonce přímo vyhoštění cizince bude brán v kontextu všech posuzovaných zájmů také přiměřený zřetel na existující osobní a rodinné vazby cizince.
48. V nyní souzené věci je tedy mimo jakoukoliv pochybnost, že správní orgány byly při svém rozhodování povinny vážit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Neobstojí proto názor žalované, podle níž nebylo povinností správních orgánů zkoumat v případě žalobce přiměřenost zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud však ve své judikatuře již také konstatoval, že při posuzování přiměřenosti dopadů není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, jak nesprávně namítá žalobce, ale je třeba výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (viz rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36). Míra a intenzita poměřování těchto zájmů s právem na soukromý a rodinný život je pak přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici.
49. V žalobcově věci není pochyb o tom, že již v řízení před ministerstvem přdestřel dostatečně konkrétní tvrzení související s existencí jeho soukromého a zvláště pak rodinného života na území České republiky. Zejména při výsledku dne 12. 10. 2018 (v protokolu o výsledku uvedeno nesprávné datum výsledku 31. 8. 2018, *pozn. soudu*) žalobce uvedl, že má v České republice rodinu, manželku a dítě, které se narodilo v České republice, žije zde 20 let, má tu byt, je plně integrován, ovládá český jazyk. Syn s manželkou mají trvalý pobyt, manželka žalobce živí, pracuje zde a chystá se požádat o občanství. Nezletilý syn zde má veškeré studijní a soukromé zázemí, jeho případné nucené vycestování by mělo vážný dopad na jeho psychiku. Nelze také pominout, že uvedené skutečnosti žalobce tvrdil již v předcházejících fázích správního řízení před zrušením prvostupňových rozhodnutí žalovanou (srov. výslech žalobce dne 10. 11. 2016 či odvolání ze dne 2. 9. 2013 proti prvnímu rozhodnutí ministerstva). Žalobce tedy tvrdil zásah do svého soukromého a rodinného života a povinností správních orgánů bylo se jím

tvrzenými skutečnostmi zabývat. Ministerstvo se však k těmto tvrzením v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevyjádřilo. V důsledku nesprávného právního názoru tak neučinila ani žalovaná, čímž i ona zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tato vada přitom mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Vzhledem k výše uvedenému zrušil soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vypořádají tedy řádně a přezkoumatelně otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, a to na základě tvrzení a důkazů předložených v řízení žalobcem.
51. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak proti žalované právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty představují jednak zaplacené soudní poplatky za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4 000 Kč a dále náklady související se zastoupením žalobce advokátem ve výši 8 228 Kč, které zahrnují odměnu advokáta za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání žaloby) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhradu hotových výdajů 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je žalobcův zástupce společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, která je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů řízení i náhrada této daně počítaná z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí celkem 12 228 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, použitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. června 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu